

**CHƯƠNG IV**  
**4. TƯƠNG ƯNG ÁC MA**

**I. Phẩm Thứ Nhất**

**I. Khổ Hạnh Và Nghiệp (S.i,103)**

1) Như vậy tôi nghe.

Một thời Thế Tôn ở Uruvelà bên bờ sông Neranjarà, dưới gốc cây Ajapàla Nigrodha, khi Ngài vừa giác ngộ.

2) Rồi Thế Tôn trong khi Thiền tịnh độc cư, tư tưởng sau đây được khởi lên: "Thật sự Ta được giải thoát khỏi khổ hạnh ấy. Tốt lành thay, thật sự Ta được giải thoát khỏi khổ hạnh không liên hệ đến lợi ích ấy! Tốt lành thay, Ta kiên trì, chánh niệm, chứng đạt Bồ-đề!"

3) Rồi Ác ma với tâm tư của mình biết được tâm tư của Thế Tôn, liền đi đến Thế Tôn, sau khi đến nói lên bài kệ này với Thế Tôn:

*Từ bỏ pháp khổ hạnh,  
Giúp thanh niên trong sạch,  
Không tịnh, nghĩ mình tịnh,  
Đi ngược thanh tịnh đạo.*

4) Rồi Thế Tôn, biết được: "Đây là Ác ma", liền nói lên bài kệ với Ác ma:

*Biết được pháp khổ hạnh,  
Được xem là bất tử,  
Pháp ấy không lợi ích,  
Không đem lợi ích nào,  
Như chèo và bánh lái,  
Chiếc thuyền trên đất cạn.*

*Giới, định và trí tuệ,  
Con đường hướng chánh giác.*

*Ta tu tập hạnh ấy,  
Đạt được tối thắng tịnh,  
Này kẻ Tử ma kia,  
Ông bị bại trận rồi.*

5) Rồi Ác ma biết được: "Thế Tôn đã biết ta, Thiện Thệ đã biết ta", buồn khổ, thất vọng, liền biến mất tại chỗ ấy.

**II. Con Voi (S.i,103)**

1) Như vậy tôi nghe.

Một thời Thế Tôn ở tại Uruvelà, bên bờ sông Neranjarà, dưới cây Nigrodha Ajapàla, khi Ngài mới giác ngộ. Lúc bấy giờ, Thế Tôn đang ngồi ngoài trời, trong bóng đêm tối, và trời đang mưa từng hạt một.

2) Rồi Ác ma muốn khiến Thế Tôn sợ hãi, hoảng sợ, lông tóc dựng ngược, liền biến hình thành con voi chúa to lớn và đi đến Thế Tôn.

3) Và đầu con voi ví như hòn đá đen lớn (arittthako), ngà của nó ví như bạc trắng tinh, vòi của nó ví như đầu cái cày lớn.

4) Thế Tôn biết được: "Đây là Ác ma", liền nói lên bài kệ với Ác ma:

*Ông luôn hỏi dài dài,  
Hình thức tịnh, bất tịnh.  
Thôi vừa rồi, Ác ma,  
Ông đã bị bại trận.*

5) Rồi Ác ma biết được: "Thế Tôn biết ta, Thiện Thệ biết ta", buồn khổ, thất vọng, liền biến mất tại chỗ ấy.

**III. Tịnh (S.i,104)**

1) Trú tại Uruvelà.

2) Lúc bấy giờ, Thế Tôn đang ngồi ngoài trời, trong bóng đêm tối, và trời đang mưa từng hạt một.

3) Rồi Ác ma muốn khiến Thế Tôn sợ hãi, hoảng sợ, lông tóc dựng ngược, liền đi đến Thế Tôn.

4) Sau khi đến, hiện lên những hình tướng cao thấp, tịnh, bất tịnh, không xa Thế Tôn bao nhiêu.

5) Rồi Thế Tôn biết được: "Đây là Ác ma", liền nói lên bài kệ với Ác ma:

*Ông luôn hỏi dài dài,  
Hình thức tịnh, bất tịnh.  
Thôi vừa rồi, Ác ma,*

*Ông đã bị bại trận.  
Những vị thân, khâu, ý,  
Khéo hộ trì chế ngự,  
Này kẻ Ác ma kia,  
Những vị ấy như vậy,  
Không bị Ông chi phối,  
Không phải đệ tử Ông.*

6) Rồi Ác ma biết được... liền biến mất tại chỗ.

#### **IV. Bẫy Sập (S.i,105)**

1) Như vậy tôi nghe.

Một thời Thế Tôn ở tại Barànasi (Ba-la-nại), Isipatana (chư Tiên đạo xứ), vườn Lộc Uyển. Rồi Thế Tôn gọi các Tỷ-kheo: -- "Này các Tỷ-kheo." -- "Thưa vâng, bạch Thế Tôn ". Các vị Tỷ-kheo ấy vâng đáp Thế Tôn.

2) Thế Tôn nói như sau:

-- Này các Tỷ-kheo, chính nhờ chánh tác ý, chính nhờ chánh tinh cần. Ta chứng đạt Vô thượng giải thoát. Ta chứng ngộ Vô thượng giải thoát. Vậy này các Tỷ-kheo các Ông cũng phải với chánh tác ý, chánh tinh cần, chứng đạt Vô thượng giải thoát, chứng ngộ Vô thượng giải thoát.

Rồi Ác ma đi đến Thế Tôn, sau khi đến nói lên bài kệ với Thế Tôn:

*Ngài còn bị trôi buột,  
Trong bẫy sập của ma,  
Bơi những dây dục lạc,  
Cả Thiên giới, Nhân giới.  
Ngài đang bị cột chặt,  
Trong triền phược của ma.  
Này vị Sa-môn kia,  
Ngài chưa thoát khỏi ta.*

4) (Thế Tôn):

*Ta đã được giải thoát,  
Khỏi bẫy sập của ma,  
Thoát khỏi dây dục lạc,  
Cả Thiên giới, Nhân giới.  
Ta đã được giải thoát,  
Khỏi triền phược của ma,  
Này kẻ Tử ma kia,  
Ông đã bị bại trận.*

5) Rồi Ác ma... biến mất tại chỗ.

#### **V. Bẫy Sập (S.i,105)**

1) Một thời Thế Tôn trú ở Barànasi (Ba-la-nại) tại Isipatana, vườn Lộc Uyển. Ở đây Thế Tôn gọi các Tỷ-kheo: "-- Này các Tỷ-kheo." "-- Thưa vâng Thế Tôn." Các Tỷ-kheo ấy vâng đáp Thế Tôn.

2) Thế Tôn nói như sau:

-- Này các Tỷ-kheo, Ta đã được giải thoát khỏi tất cả bẫy sập ở Thiên giới và Nhân giới. Này các Tỷ-kheo, các Ông cũng được giải thoát khỏi tất cả bẫy sập ở Thiên giới và Nhân giới. Này các Tỷ-kheo, hãy du hành vì hạnh phúc cho quần chúng, vì an lạc cho quần chúng, vì lòng thương tưởng cho đời, vì lợi ích, vì hạnh phúc, vì an lạc cho chư Thiên và loài Người. Chớ có đi hai người một chỗ. Này các Tỷ-kheo, hãy thuyết pháp sơ thiện, trung thiện, hậu thiện, có nghĩa, có văn. Hãy tuyên thuyết Phạm hạnh hoàn toàn viên mãn thanh tịnh. Có các chúng sanh sanh ra ít nhiễm bụi đời, nếu không được nghe pháp sẽ đi đến hoại diệt. Họ sẽ trở thành những vị thâm hiểu Chánh pháp. Này các Tỷ-kheo, Ta sẽ đi đến Uruvelà, thị trấn Senà để thuyết pháp.

3) Rồi Ác ma đi đến Thế Tôn; sau khi đến, nói lên bài kệ với Thế Tôn:

*Ngài còn bị trôi buột,  
Trong bẫy sập của ma,  
Bơi những dây dục lạc,  
Cả Thiên giới, Nhân giới.  
Ngài đang bị cột chặt,  
Trong triền phược của ma,*

Này vị Sa-môn kia,  
Ngài chưa thoát khỏi ta.

4) (Thế Tôn)

Ta đã được giải thoát,  
Khỏi bẫy sập của ma,  
Thoát khỏi dây dục lạc,  
Cả Thiên giới, Nhân giới.  
Ta đã được giải thoát,  
Khỏi triền phược của ma,  
Này kẻ Từ ma kia,  
Ông đã bị bại trận.

#### **VI. Con Rắn (S.i,106)**

1) Một thời Thế Tôn ở Rājagaha, Veluvana, tại chỗ nuôi dưỡng các con sóc.

2) Lúc bấy giờ Thế Tôn đang ngồi ngoài trời, trong bóng đêm tối, và trời đang mưa từng hạt một.

3) Rồi Ác ma muốn khiến Thế Tôn sợ hãi, hoảng sợ, lông tóc dựng ngược, bèn biến thành con đại xà vương và đi đến Thế Tôn.

4) Thân của nó to lớn ví như một chiếc thuyền đeo ra từ một thân cây. Cái mang của nó ví như cái khay đan của người nấu rượu. Mắt của nó ví như cái đĩa bằng đồng của nước Kosala; lưỡi của nó le ra từ miệng ví như mũi tên chớp sáng lòe khi trời mưa gió sấm sét; tiếng hơi thở vô, hơi thở ra của nó ví như bệ thổi của người thợ rèn.

5) Rồi Thế Tôn biết: "Đây là Ác ma", liền nói lên bài kệ này với Ác ma:

Quý thay bậc Mâu-ni,  
Sống trong nhà không tịch,  
Biết chế ngự tự ngã,  
Tại đây vị ấy trú.  
Sống từ bỏ tất cả,  
Với hạnh tu tương xứng,  
Nhiều loại thú bộ hành,  
Nhiều sự vật khủng khiếp,  
Nhiều ruồi muỗi độc xà,  
Không máy may rung động  
Sợ lông bậc Mâu-ni  
Sống trong nhà không tịch.  
Dầu trời nứt, đất động,  
Dầu muôn loài khủng bố,  
Dầu bị giáo, đao, tên,  
Quả ném vào ngực Ngài,  
Chư Phật không tạo nên,  
Những căn cứ sanh y.

6) Rồi Ác ma biết được: " Thế Tôn đã biết ta, Thiện Thệ đã biết ta", liền biến mất tại chỗ.

#### **VII. Thụy Miên (S.i,107)**

1) Một thời Thế Tôn ở Rājagaha, Veluvana, tại chỗ nuôi dưỡng các con sóc.

2) Rồi Thế Tôn sau khi đã đi kinh hành ngoài trời một phần lớn của đêm. Khi đêm đã gần mãn, Ngài rửa chân, bước vào tịnh xá, và nằm xuống phía hông bên phải theo thế nằm của con sư tử, hai chân gác lên nhau, chánh niệm tỉnh giác và nghĩ đến lúc thức dậy.

3) Rồi Ác ma đi đến Thế Tôn; sau khi đến, nói lên bài kệ với Thế Tôn:

Sao Ngài còn nằm ngủ,  
Sao Ngài vẫn nằm ngủ,  
Sao Ngài ngủ như vậy,  
Như kẻ chết nằm co?  
Nghĩ rằng nhà trống không,  
Nên Ngài ngủ như vậy,  
Sao Ngài ngủ như vậy,  
Khi mặt trời đã mọc?

4) (Thế Tôn):

*Khi không còn tham ái,  
Vời lưới triền, nọc độc,  
Người vậy được giải thoát,  
Không bị dẫn nơi nào.  
Ác ma! Bạc Giác Ngộ  
Mọi sanh y diệt tận,  
Vị ấy nếu có ngủ,  
Các Ông làm được gì?*

### **VIII. Hoan Hỷ (S.i,107)**

1) Như vậy tôi nghe.

Một thời Thế Tôn ở Sávatthi, Jetavana, tại vườn ông Anàthapindika.

2) Rồi Ác ma đi đến Thế Tôn; sau khi đến, nói lên bài kệ này trước mặt Thế Tôn:

*Cha sung sướng vì con,  
Người chặn sướng vì bò,  
Người sướng vì sanh y,  
Không sanh y, không sướng.*

(Thế Tôn):

*Cha sầu vì con cái,  
Người chặn sầu vì bò,  
Người sầu vì sanh y,  
Không sanh y, không sầu.*

Rồi Ác ma biết rằng: "Thế Tôn đã biết ta, Thiên Thệ đã biết ta", liền biến mất tại chỗ.

### **IX. Tuổi Thọ (S.i,108)**

1) Như vậy tôi nghe.

Một thời Thế Tôn ở Ràjagaha, tại Trúc Lâm, chỗ nuôi dưỡng các con sóc.

2) Ở đây, Thế Tôn gọi các Tỷ-kheo: "Này các Tỷ-kheo" -- "Thưa vâng, bạch Thế Tôn". Các Tỷ-kheo ấy vâng đáp Thế Tôn.

3) Thế Tôn nói như sau:

-- Này các Tỷ-kheo, ngăn ngủi thay là tuổi thọ loài Người ở đời này, rồi phải đi trong tương lai! Hãy làm điều lành. Hãy sống Phạm hạnh. Không có gì sanh ra lại không bị tử vong. Này các Tỷ-kheo, người sống lâu chỉ có một trăm năm, hoặc ít hơn, hoặc nhiều hơn.

4) Rồi Ác ma đi đến Thế Tôn; sau khi đến, nói lên bài kệ với Thế Tôn:

*Loài Người thọ mạng dài,  
Người lành chớ âu lo,  
Bú sữa no, hãy sống  
Tử vong đâu có đến.*

5) (Thế Tôn):

*Loài Người thọ mạng ngắn,  
Người lành phải âu lo,  
Như cháy dầu, hãy sống,  
Tử vong rồi phải đến.*

6) Rồi Ác ma, biết được "Thế Tôn đã biết ta...", liền biến mất tại chỗ.

### **X. Tuổi Thọ (S.i,108)**

1) Tại Ràjagaha (Vương Xá).

Tại đây, Thế Tôn nói như sau:

-- Này các Tỷ-kheo, ngăn ngủi thay là tuổi thọ loài Người ở đời này, rồi phải đi trong tương lai! Hãy làm điều lành. Hãy sống Phạm hạnh. Không có gì sanh ra lại không bị tử vong. Này các Tỷ-kheo, người sống lâu chỉ có một trăm năm, hoặc ít hơn, hoặc nhiều hơn.

2) Rồi Ác ma đi đến Thế Tôn; sau khi đến, nói lên bài kệ này với Thế Tôn:

*Ngày đêm không trôi qua,  
Thọ mạng không chấm dứt,  
Thọ mạng người xoay vần,  
Như vành theo trục xe.*

3) (Thế Tôn):

*Ngày đêm có trôi qua,*

*Thọ mạng có chắm dứt,  
Mạng người phải khô cạn,  
Như suối nhỏ đầu non.*

4) Rồi Ác ma biết được: "Thế Tôn đã biết ta, Thiện Thệ đã biết ta", buồn khổ, thất vọng, liền biến mất tại chỗ ấy.

## **II. Phẩm Thứ Hai**

### **I. Hòn Đá (S.i,109)**

1) Một thời Thế Tôn trú ở Rājagaha (Vương Xá), trên núi Gijjhakuta (Linh Thú).

2) Lúc bảy giờ Thế Tôn ngồi giữa trời, trong bóng đêm tối, và trời mưa từng hạt một.

3) Rồi Ác ma muốn làm Thế Tôn sợ hãi, hoảng sợ, lông tóc dựng ngược, liền đi đến Thế Tôn, sau khi đến, xô những tảng đá lớn rơi xuống không xa Thế Tôn bao nhiêu.

4) Rồi Thế Tôn biết được: "Đây là Ác ma", liền nói bài kệ với Ác ma:

*Dầu Ông làm chấn động,  
Toàn bộ núi Linh Thú,  
Cũng không làm rung động,  
Bậc Giác Ngộ, Giải Thoát.*

5) Rồi Ác ma được biết: "Thế Tôn đã biết ta, Thiện Thệ đã biết ta", buồn khổ, thất vọng, liền biến mất tại chỗ.

### **II. Con Sư Tử (S.i,106)**

1) Một thời Thế Tôn trú ở Sāvattthi, Jetavana, tại vườn ông Anāthapindika. Lúc bảy giờ, Thế Tôn xung quanh có đại chúng bao vây, đang thuyết pháp.

2) Rồi Ác ma suy nghĩ: "Sa-môn Gotama này xung quanh có đại chúng bao vây, đang thuyết pháp. Vây ta hãy đến Sa-môn Gotama và làm mờ mắt (đại chúng ấy)."

3) Rồi Ác ma đi đến Thế Tôn; sau khi đến, nói lên bài kệ này với Thế Tôn:

*Sao Ngài lại rống lên,  
Rống như loài sư tử,  
Vô úy không sợ hãi,  
Trước hội chúng đông đảo?  
Nay Ngài có địch thủ,  
Chớ nghĩ Ngài thắng trận!*

4) (Thế Tôn):

*Bậc Đại Hùng rống lên,  
Vô úy trước đại chúng,  
Như Lai chứng mười lực,  
Vượt tham ái ở đời.*

5) Rồi Ác ma biết được: "Thế Tôn đã biết ta, Thiện Thệ đã biết ta", buồn khổ, thất vọng liền biến mất tại chỗ ấy.

### **III. Phiến Đá (S.i,110)**

1) Như vậy tôi nghe.

Một thời Thế Tôn ở Rājagaha (Vương Xá), tại Maddakucchi, vườn Nai (Migadaya).

2) Lúc bảy giờ, chân Thế Tôn bị phiến đá gây thương tích. Thế Tôn cảm xúc khóc liệt, toàn thân đau đớn, nhói đau, đau nhức mãnh liệt, không thích thú, không vừa ý. Và Thế Tôn chánh niệm tỉnh giác, nhẫn chịu không để tâm tư buồn nản.

3) Rồi Ác ma đi đến Thế Tôn; sau khi đến, nói lên bài kệ này với Thế Tôn:

*Sao Ngài uể oải nằm,  
Hay tìm thơ, tìm vận,  
Phải chăng việc sai biệt,  
Không chờ đợi Ngài làm,  
Phải một mình cô độc,  
Trên ghé giường nằm, ngồi,  
Với gương mặt ngái ngủ,  
Sao Ngài ngủ như vậy?*

(Thế Tôn):

*Ta không uể oải nằm,  
Không tìm thơ, tìm vận,*

Mục đích Ta đã đạt,  
Đâu có sầu muộn gì!  
Ta nằm ngời một mình,  
Trên ghé giường vắng lặng,  
Yên tĩnh Ta nằm nghỉ,  
Tâm từ, thương chúng sanh.  
Những kẻ, ngực bị đâm,  
Hồn hén tim dồn dập,  
Vẫn tìm được giấc ngủ,  
Dầu bị thương tích nặng.  
Sao Ta lại không ngủ,  
Khi không bị thương tích,  
Khi thức không âu lo,  
Khi ngủ chẳng sợ hãi,  
Ngày đêm không khởi lên,  
Phiền não bận lòng Ta?  
Ta không thấy tai hại,  
Một chỗ nào trên đời,  
Do vậy, Ta nằm nghỉ,  
Tâm từ, thương chúng sanh.

5) Rồi Ác ma biết được: "Thế Tôn đã biết ta, Thiện Thệ đã biết ta", buồn khổ, thất vọng liền biến mất tại chỗ ấy.

#### **IV. Tương Ưng Thích Nghi (S.i,111)**

1) Một thời Thế Tôn trú ở Kosala, tại một làng Bà-la-môn tên là Ekasàlà. Lúc bấy giờ, Thế Tôn xung quanh có đại chúng cư sĩ doanh vậ, đang thuyết pháp.

2) Rồi Ác ma suy nghĩ: "Sa-môn Gotama này, xung quanh có đại chúng cư sĩ doanh vậ, đang thuyết pháp. Vậy ta hãy đi đến Sa-môn Gotama và làm mờ mắt (đại chúng này)."

3) Rồi Ác ma đi đến Thế Tôn; sau khi đến, nói lên bài kệ với Thế Tôn:

Thật không chút thích hợp,  
Để Ngài giảng dạy người,  
Giữa người thuận, kẻ nghịch,  
Chớ hành nghề đứng giữa.

4) (Thế Tôn):

Với lòng từ, thương tưởng,  
Bậc Giác Ngộ dạy người,  
Giữa người thuận, kẻ nghịch,  
Như Lai chơn giải thoát.

5) Rồi Ác ma biết được: "Thế Tôn đã biết ta..." liền biến mất tại chỗ ấy.

#### **V. Ý (S.i,111)**

1) Như vậy tôi nghe.

Một thời Thế Tôn trú ở Sàvatthi, Jetavana, tại vườn ông Anàthapindika.

2) Rồi Ác ma đi đến Thế Tôn; sau khi đến, nói lên bài kệ với Thế Tôn:

Mọi hành tung của ý  
Là bầy sập trên không,  
Chính với bầy sập ấy,  
Ta trói buộc lấy Ngài,  
Này vị Sa-môn kia,  
Ngài chưa thoát khỏi ta.

3) (Thế Tôn):

Sắc, thanh, vị, hương, xúc,  
Làm tâm ý ưa thích,  
Ta không ưa muốn chúng,  
Ta vượt thoát ngoài chúng,  
Này kẻ Từ ma kia,  
Ông đã bị bại trận.

4) Rồi Ác ma biết được: "Thế Tôn đã biết ta...", liền biến mất tại chỗ ấy.

#### **VI. Bình Bát (S.i,112)**

1) Trú ở Sāvattthi. Lúc bấy giờ Thế Tôn đang thuyết pháp cho các Tỷ-kheo về năm thủ uẩn, khích lệ, làm cho phấn khởi, làm cho hoan hỷ. Và các Tỷ-kheo ấy hết sức chú tâm, hết sức chú ý, tập trung mọi tâm tư, lắng tai nghe pháp.

2) Rồi Ác ma suy nghĩ: "Sa-môn Gotama này đang thuyết pháp cho các Tỷ-kheo về năm thủ uẩn, khích lệ, làm cho phấn khởi, làm cho hoan hỷ, và các Tỷ-kheo ấy hết sức chú tâm, hết sức chú ý, tập trung mọi tâm tư, lắng tai nghe pháp. Vậy ta hãy đi đến Sa-môn Gotama và làm mờ mắt (các Tỷ-kheo ấy)".

3) Lúc bấy giờ có nhiều bình bát được đặt ra ngoài trời (để phơi cho khô).

4) Rồi Ác ma biến hình thành con bò đực và đi đến các bình bát ấy.

5) Rồi một Tỷ-kheo nói với một Tỷ-kheo khác:

-- Đây Tỷ-kheo, Tỷ-kheo, con bò đực này sẽ làm bể các bình bát.

6) Khi nghe nói vậy, Thế Tôn nói với các Tỷ-kheo ấy:

-- Đây Tỷ-kheo, nó không phải con bò đực. Nó chính là Ác ma muốn đến làm mờ mắt các ông.

7) Và Thế Tôn biết được: "Đây là Ác ma", liền nói lên bài kệ cho Ác ma:

*Sắc, thọ, tưởng, hành, thức,*

*Cái ấy không phải tôi,*

*Cái ấy không của tôi,*

*Như vậy đây ly tham,*

*Ly tham vậy, tâm an,*

*Mọi kiết sử siêu thoát,*

*Dầu tìm mọi xứ sở,*

*Ma quân không gặp được.*

8) Ác ma biết được: "Thế Tôn đã biết ta...", liền biến mất tại chỗ ấy.

#### **VII. Xúc (S.i,112)**

1) Một thời Thế Tôn trú ở Vesālī (Tỳ-xá-ly), Đại Lâm, chỗ Trùng Các giảng đường.

2) Lúc bấy giờ, Thế Tôn đang thuyết pháp cho các Tỷ-kheo về sáu xúc xúc, khích lệ, làm cho phấn khởi, làm cho hoan hỷ. Và các vị Tỷ-kheo ấy hết sức chú tâm, hết sức chú ý, tập trung mọi tư tưởng, lắng tai nghe pháp.

3) Rồi Ác ma suy nghĩ: "Sa-môn Gotama này đang thuyết pháp cho các Tỷ-kheo về sáu xúc xúc, khích lệ, làm cho phấn khởi, làm cho hoan hỷ. Và các Tỷ-kheo ấy hết sức chú tâm, hết sức chú ý, tập trung mọi tâm tư, lắng tai nghe pháp. Vậy ta hãy đi đến Sa-môn Gotama và làm mờ mắt (các Tỷ-kheo ấy)".

4) Rồi Ác ma đi đến Thế Tôn; sau khi đến, Ác ma hét lên một tiếng to lớn, khủng khiếp, dễ sợ, như đất bị nứt vỡ.

5) Rồi một Tỷ-kheo nói với một Tỷ-kheo khác:

-- Đây Tỷ-kheo, Tỷ-kheo, hình như quả đất này bị nứt vỡ.

6) Khi nghe nói vậy, Thế Tôn nói với Tỷ-kheo ấy :

-- Đây Tỷ-kheo, không phải đất nứt vỡ. Đó là Ác ma đi đến để làm mờ mắt các Ông.

7) Rồi Thế Tôn biết được: "Đây là Ác ma", liền nói bài kệ cho Ác ma:

*Sắc, thanh, vị và hương,*

*Cùng toàn bộ xúc, pháp,*

*Là thế vật rùng rợn,*

*Làm mê loạn ở đời.*

*Đệ tử bậc Chánh Giác,*

*Chánh niệm, vượt khỏi chúng,*

*Vượt thế lực Ác ma,*

*Như mặt trời sáng chói.*

8) Rồi Ác ma biết được: "Thế Tôn đã biết ta...", liền biến mất tại chỗ ấy.

#### **VIII. Đoàn Thực (S.i,113)**

1) Một thời Thế Tôn trú ở Magadhā, tại làng Bà-la-môn tên là Pancasàlà.

2) Lúc bấy giờ, tại làng Bà-la-môn tên là Pancasàlà, lễ trao đổi tặng vật giữa nam nữ thanh niên đang được xảy ra.

3) Rồi Thế Tôn đắp y, vào buổi sáng, cầm y bát đi vào làng Bà-la-môn Pancasàlà để khát thực.

4) Lúc bấy giờ, các Bà-la-môn gia chủ ở Pancasàlà bị Ác ma xâm nhập và quyết định: "Chớ để Sa-môn Gotama nhận được đồ ăn khát thực".

5) Rồi Thế Tôn đi vào làng Bà-la-môn tên Pancasàlà để khát thực với bình bát rửa sạch như thế nào, cũng đã trở về cùng với bình bát được rửa sạch như vậy.

6) Rồi Ác ma đi đến Thế Tôn, sau khi đến nói với Thế Tôn:

-- Này Sa-môn, Ngài có nhận được đồ ăn khát thực không?

7) -- Này Ác ma, có phải Ông làm cho Ta không nhận được đồ ăn khát thực?

8) -- Vâng bạch Thế Tôn, Thế Tôn hãy đi vào làng Bà-la-môn Pancasàlà một lần thứ hai nữa. Và tôi sẽ làm để Thế Tôn nhận được đồ ăn khát thực

(Thế Tôn):

*Ác ma làm điều ác,*

*Để tấn công Như Lai,*

*Này Ác ma, vì sao,*

*Ông có thể nghĩ rằng,*

*Điều ác Ông hại Ta,*

*Sẽ không có kết quả.*

*Chúng ta sống sung sướng,*

*Những người không có gì,*

*Như chư Thiên Quang Âm,*

*Như chư Thiên Quang Âm,*

*Có hào quang sáng chói,*

*Lấy hỷ làm đồ ăn.*

9) Rồi Ác ma biết được: " Thế Tôn đã biết ta...", liền biến mất tại chỗ ấy.

### **IX. Người Nông Phu (S.i,114)**

1) Nhân duyên ở Sàvatthi. Lúc bấy giờ Thế Tôn đang thuyết pháp cho các Tỷ-kheo về vấn đề liên hệ đến Niết-bàn, khích lệ, làm cho phấn khởi, làm cho hoan hỷ. Và các Tỷ-kheo ấy hết sức chú tâm, hết sức chú ý, tập trung mọi tâm tư, lắng tai nghe pháp.

2) Rồi Ác ma suy nghĩ: "Sa-môn Gotama này đang thuyết pháp cho các vị Tỷ-kheo về các vấn đề liên hệ đến Niết-bàn... Vậy ta hãy đi đến Sa-môn Gotama để làm mờ mắt (các Tỷ-kheo ấy)."

3) Rồi Ác ma biến hình thành một người nông phu, mang trên vai một cái cày lớn, tay cầm một cây gậy đâm bò, đầu bù tóc rối, mặc đồ vải gai, chân lấm bùn nhơ, đi đến, sau khi đến, nói với Thế Tôn:

4) -- Này Sa-môn, Ngài có thấy con bò đực không?

5) -- Nhưng này Ác ma, con bò đực đối với Ông là gì?

6) -- Này Sa-môn, mắt là của ta, sắc là của ta, thức xứ do mắt xúc chạm là của ta. Này Sa-môn, Ngài có thể đi đâu để thoát khỏi ta?

Này Sa-môn, tai là của ta, tiếng là của ta...

Này Sa-môn, mũi là của ta, hương là của ta...

Này Sa-môn, lưỡi là của ta, vị là của ta...

Này Sa-môn, thân là của ta, xúc là của ta...

Này Sa-môn, ý là của ta, pháp là của ta, thức xứ do ý xúc chạm là của ta. Này Sa-môn, Ngài có thể đi đâu để thoát khỏi ta không?

7) -- Này Ác ma, mắt là của Ông, sắc là của Ông, thức xứ do mắt xúc chạm là của Ông. Và này Ác ma, chỗ nào không có mắt, không có sắc, không có thức xứ xúc chạm, thời chỗ ấy không có hành xứ của Ông, này Ác ma.

8) Này Ác ma, tai là của Ông, tiếng là của Ông, thức xứ do tai xúc chạm là của Ông. Và này Ác ma, chỗ nào không có tai, không có tiếng, không có thức xứ do tai xúc chạm, thời chỗ ấy không có hành xứ của Ông, này Ác ma.

9) Này Ác ma, mũi là của Ông, hương là của Ông, thức xứ do mũi xúc chạm là của Ông. Và này Ác ma, chỗ nào không có mũi, không có hương, không có thức xứ do mũi xúc chạm, thời chỗ ấy không có hành xứ của Ông, này Ác ma.

10) Này Ác ma, lưỡi là của Ông, vị là của Ông, thức xứ do lưỡi cảm xúc là của ông. Này Ác ma, chỗ nào không có lưỡi, không có vị, không có thức xứ do lưỡi xúc chạm, thời chỗ ấy không có hành xứ của Ông, này Ác ma. Này Ác ma, thân là của Ông, xúc là của Ông, thức xứ do thân xúc chạm là của Ông. Và này Ác ma, chỗ nào không có thân, không có xúc, không có thức xứ do thân xúc chạm, thời chỗ ấy không có hành xứ của Ông, này Ác ma.

11) Này Ác ma, ý là của Ông, pháp là của Ông, thức xứ do ý xúc chạm là của Ông. Và này Ác ma, chỗ nào không có ý, không có pháp, không có thức xứ do ý xúc chạm, thời này Ác ma, chỗ ấy không có



hành xử của Ông, này Ác ma.

12)

-- Sự vật được Ngài nói:

"Cái này là của tôi".

Và những người đã nói:

"Cái này là của tôi".

Nếu ở đây có ý,

Đối với sự vật ấy,

Như vậy, này Sa-môn,

Ngài không thoát khỏi ta.

13) (Thế Tôn):

Sự \_\_\_\_\_ vật được Ông nói:

"Cái này không của tôi".

Và những người đã nói:

"Chúng không phải là tôi".

Này Ác ma, như vậy,

Ông có biết được chăng,

Cho đến Ông không thấy ,

Con đường của Ta đi?

14) Rồi Ác ma... liền biến mất tại chỗ ấy.

#### **X. Thống Trị (S.i,116)**

1) Một thời Thế Tôn ở Kosala, dưới chân núi Tuyết Sơn, tại một am thất nhỏ trong rừng.

2) Trong khi Thế Tôn Thiền tịnh độc cư, tư tưởng sau đây được khởi lên: "Có thể chăng cai trị mà không giết hại, không để người giết hại; không chinh phục, không khiến người chinh phục; không sầu muộn, không khiến người sầu muộn một cách đúng pháp?".

3) Rồi Ác ma, biết được tâm tư Thế Tôn như vậy, liền đi đến Thế Tôn; sau khi đến, nói với Thế Tôn:

-- Bạch Thế Tôn, Thế Tôn hãy cai trị. Thiện Thệ hãy cai trị không giết hại, không khiến người giết hại; không chinh phục, không khiến người chinh phục; không sầu muộn, không khiến người sầu muộn một cách đúng pháp.

4) -- Này Ác ma, Ông thấy gì mà Ông nói với Ta như vậy: "Bạch Thế Tôn, Thế Tôn hãy cai trị. Thiện Thệ hãy cai trị không giết hại, không khiến người giết hại..... một cách đúng pháp"?

5) -- Bạch Thế Tôn, bốn như ý túc đã được Thế Tôn tu tập, làm cho sung mãn, làm cho như thành cỗ xe, làm cho như thành căn cứ địa, kiên trì, chất chứa, khéo áp dụng. Và Bạch Thế Tôn, nếu Thế Tôn muốn núi Tuyết Sơn, vua các loài núi trở thành vàng, Thế Tôn có thể quyết định như vậy, và ngọn núi có thể trở thành vàng.

6) (Thế Tôn):

*Dầu cho cả ngọn núi,*

*Trở thành toàn vàng ròng,*

*Cho đến hóa gập đôi,*

*Cũng không thỏa mãn được,*

*Tham vọng của một người.*

*Biết vậy để hành trì,*

*Ai thấy rõ đau khổ,*

*Và nguyên nhân đau khổ,*

*Làm sao người như vậy,*

*Có khuynh hướng ái dục?*

*Sau khi biết sanh y*

*Là ràng buộc ở đời,*

*Người biết vậy nên học,*

*Giải trừ mọi buộc ràng.*

7) Rồi Ác ma biết được: "Thế Tôn đã biết ta, Thiện Thệ đã biết ta", sầu khổ, thất vọng, liền biến mất tại chỗ ấy.